

Textus: Tit 2, 11-15

Kedves Testvérek!

Elérkezett az ünnepi időszak, a várva várt készülődés, amibe sokféleképpen lehetünk jelen.

1. Adventi üzenet

Mi az adventi üzenete a kultúránknak? Egyszerűen fogalmazva ez: vásárolj! Itt az év vége, jutalmazd meg magadat és azt, akit szeretsz! Törődj magaddal oly módon, hogy veszel, költesz, megengedsz magadnak dolgokat. Még van idő karácsonyig, fejezd be, amit tudsz, gyorsan, még dolgozz, vásárolj, aztán pedig majd pihenhetsz, mert megérdemled az ünnepi rohanás után.

Az üzenet, hogy kapcsolj magasabb fokozatba, hogy még húzz bele. Hogy itt a finish, jöhet még egy nagy év végi hajrá... És mindez hatással van mindannyiunkra. Hogyan is verekedhetnénk át magunkat a lassan már október végétől tartó „black Friday” akcióktól kezdődő örületen, amivé a karácsonyi készülődés vált. Annak idején a téli napforduló pogány ünnepei helyett a karácsonyt kezdték ünnepelni, Jézus születését, a világ világosságának eljövételét a legsötétebb napokon. Mindez hitvallás volt, ellenpontja mind a látható, tapasztalható sötétségnek, mind az arra adott kulturálisan meghatározott pogány vallásos válasznak. Ma a fogyasztói kultúra bálványai veszik át mindenfelé az ünnep lényegének helyét. Emellett a politikai korrektség és mindenre való tekintettel lét és az álságos „hipertolerancia” világában lassan meg kell védeni az álláspontot, miszerint karácsonykor Jézus Krisztus születését, a megváltó testet öltését ünnepeljük. Diktatúrák nem tudták elérni, ami ma megvalósulni látszik: az ünnep megfosztása eredeti tartalmától, Krisztus uralma helyett a fogyasztás és minden más pótlék kerül a lényeg helyére.

Mit mondjunk hát, mi az adventi üzenet?

Az Ige szerint az, hogy: MEGJELENT ISTEN ÜDVÖZÍTŐ KEGYELME. Ízlelgessük a szavakat egyenként. Isten emberré lett, a földre jött, hozzánk jött. Nem egy újabb termék, hanem az igazi világosság, a reménység, az élet útja. Elérhető. Befogadható akkor is, ha fel nem fogható teljesen... Minden embernek elérhető, azaz univerzális és teljesen befogadható akkor is, ha szeretnénk exkluzívá tenni...

Hogy állunk ezzel, mennyire szeretném az „én” ünnepemmé formálni, alakítani? Az első és talán legfontosabb, hogy a mi szívünkben, köztünk és bennünk „mi még” az ünnep, azaz mi nélkül nem lenne nemhogy az igazi, de akár elviselhetetlen? Tegyük fel a kérdést és vigyük ezt Isten elé.

2. Adventi kihívás:

Nem csak az ünnep értelmezése a kihívás előttünk az Igében, hanem az üzenet hatása is, ha tényleg beleengedjük magunkat. Ez az isteni megjelenés ugyanis nem valami szenzáció, élmény, érdekesség, mintegy jelenség, csoda, hanem komolyan hatni akar ránk, ami kissé kellemetlenül hangzik elsőre.

Isten nevel... és ezt nem feltétlenül szeretjük. Hogyan szerepel mindez az Igében? Ezt olvassuk: Mivel várjuk... - vezet be az apostol. Ez azt jelenti tehát, hogy a megjelenés egyszeri és folyamatos is egyben és magában hordja az átélésből fakadó várakozást, folytatást is. Mivel várjuk, ezért figyelünk oda a nevelésére, idő és tér is van rá a várakozás alatt

Mire hív? Arra, hogy valamitől forduljunk el és valamihez forduljunk oda. Ezzel kezdi: ...megtagadva... Azt jelenti ezt, hogy valamivel szakítanunk kell. Azt olvassuk, hogy első sorban a hitetlenséggel. Ami jelen van, ami hat, amivel mindannyian küzdünk. Azután a „világi kívánságok”-kal. Vajon ki mit ért ezalatt? Kinek mi a világi? Óriási különbségek lehetnek ebben. Két dolgot hadd emeljek itt ki.

Bibliai összefüggésben a világ az Istentől elszakadt, istenellenes gondolkozást jelenti, ami áthathatja az egyházat és a világot egyaránt. Például, ha egy egyházi vezető visszaél a hatalmával és leural másokat azért, hogy a hatalmát gyakorolja, fitogtassa, az bibliai értelemben világi. Akárcsak az, ha hiábavaló dolgokba vetjük a reménységünket, ha minden áron nyerni akarunk folyamatosan és sorolhatnám.

A másik egyfajta HATÁRTALANSÁG. A másik oldalból (amire hív az apostol) visszakövetkeztetve juthatunk el erre: amitől el kell fordulni, az egy határtalan, parttalan és a következmények nélküliségének illúziójában sodródó élet.

Mire hív még? Arra, hogy „...odafordulva...” józanul, kegyesen éljünk. Ez a mértékletes, határokat felismerő és betartó élet. A HATÁROK között, melyek az életet szolgálják. Milyen távoli ez a mai mentalitástól, ami az év végéhez, hajtáshoz, fogyasztáshoz kapcsolódik... Pedig ő erre hív, ezért jelent meg...

„Isten pedagógiájának terve, hogy megtagadjuk a hitetlenséget, azaz a bizalmatlanságot mindenre elégséges szeretete iránt: Ez a bizalmatlanság ugyanis bűnös, önző kívánságai sodrába hajtja az embert, és alkalmatlanná teszi a szolgáló életre. Isten kegyelme által arra nevel továbbá, hogy józanul éljünk, hogy értelmi és érzelmi életünk a Szentlélek által kiegyensúlyozott, csüggedéstől és elbizakodottságtól mentes legyen. (...) Az a gyülekezet, amely Istennek ebben a nevelő iskolájában él, várhatja boldog reménységgel Urának visszajövetelét. A „megás theos” és a „sotér Cristos” Istennek és Krisztusnak olyan méltóságjelzői, amelyek egyrészt a császárkultusz emberistenítése, másrészt a gnosztikus filozófia önmegváltó kísérlete ellen irányultak.”- mondja egy írásmagyarázó

3. Adventi reménység: megjelenik újra:

Mi lehet a reménységünk mindebben? Erről is beszél Pál: Krisztus nemcsak megjelent, hanem majd meg is fog jelenni. Eljön, visszajön, láthatóvá lesz.

Az adventi reménységünk nem az, hogy jó lesz az ünnep, hogy élvezni fogjuk, hogy „nagyot szól”... Hanem hogy távlatok, perspektívák nyílnak.

AKKOR MAJD: Az értünk Önmagát odaadó Krisztust várjuk, aki valóban visszatér és a dicsősége majd betölti az egész földet, eltörölve minden gyászt, szenvedést, fájdalmat és hiányt. Valóban vannak-e perspektíváink és azok mennyire erősítenek meg a mindennapokra?!

ÉS ADDIG ebben mutatkozik meg az Ő munkája (mintegy visszahat az Ő dicsőséges eljövetele): Megvált, megtisztít, a maga népévé tesz - „a maga népévé tesz” – azaz elpecsétel, őriz és vannak gondolatai, terve velünk, munkálja a törekvést is. Mindez azért reménység, mert azt jelenti, hogy semmiképpen sem hagy magunkra!

4. Adventi küldetés: Ezt hirdesd!

KÉTFÉLE nem célravezető hozzáállás van az evangélium hirdetésével kapcsolatban. Mindkettő azonos abban, hogy aszimmetrikus szituációból indul ki és azt is tartja fent a dialógus során. Az egyik, amikor a keresztyén ember, Isten népe fölé rendelődik másnak vagy másoknak. Fölénnyel, lenézően, hatalmi pozícióból beszél. Az isteni felhatalmazásra hivatkozva elnyom másokat, lekezel, leural, kinyilatkoztat egyoldalúan igazságokat vagy annak látszó dolgokat. Ez a küldetés, határozottság, missziói lelkület félreértése.

A másik fajta aszimmetria az, amikor Isten népe, egy keresztyén alárendeli magát, és meghunyászkodik, kisebbségi pozícióból szól, vagy pont, hogy meg sem szólal, nem vállal be konfrontációt. Alárendelődik, behódol és nem mondja ki, úgy érzi, nem mondhatja ki az evangéliumot. A kultúránkban ezt sulykolják sokfelé, hogy egy az opciók közül a keresztyénség és semmiképp sem lehet kizárólagos. Nem mondhat ki abszolút igazságokat. Ebben sem jó benne maradni.

Isten kijelentése világos, néha kevésbé érthető, de elégséges a kapcsolódásra Istennel és emberrel. Ehhez azonban valódi dialógusba kell lépni. Valódi dialógus ott van, ahol elfogadás, őszinte egymáshoz fordulás és szilárd identitás, stabil önbecsülés. Amikor nem érzem kevesebbnek magam a másiknál s ezért sem nem rendelődöm alá, sem nem akarok fölé kerekedni állandóan. Ints teljes határozottsággal, azaz parancs szerint. A teljes határozottság mögött Jézus teljhatalma és az elfogadottság, befogadottság bizonyossága és szabadsága van. Ebben áldjon meg és vezessen Isten adventben!